

Den kanskje største gaven jeg fikk med på denne jorden er kroppen, med sansene. Med dem kan jeg oppleve og erfare verden. Erfaringene legges ned som et kart. Og så blir min verden til.

Også dette en selvbiografisk synsvinkel.

Den kanskje største gaven jeg fikk med på denne jorden er kroppen, med sansene. Med dem kan jeg oppleve og erfare verden. Erfaringene legges ned som et kart. Og så blir min verden til.

Først var det bare sanseintrykk. Jeg undersøkte mitt område med munnen, tungen, fingrene, begynte å kikke rundt og å høre på lydene omkring meg, smake på ting. Det var en lek for meg å oppdage verden. Det gav meg også glede. Jeg fant også muligheten å lage lyder selv. Først bare for meg selv. Men så fikk jeg svar.

Mor ble oppmerksom, far lo. Far svarte med samme lydene jeg hadde lagt. Mor brukte ord. Far tok meg på skuldrene sine og hoppet rundt, mor forsøkte å lage en orden i mitt kaos.

ORDENE

Så lærte jeg meg å sette ord på mine opplevelser. Jeg tok ordene som allerede fantes og satte dem på noe jeg hadde opplevd selv. Og dermed begynte rettelsen:

Jeg kunne fortsette med mine lyder, men mor svarte bare når jeg brukte ord. Ikke alle ord var gyldige. Om jeg ville ha svar var bare noen ord tillatt og mulig å bruke.

Den verden jeg kunne uttrykke med ord ble fattig sammenlignet med det jeg opplevde med sansene mine. Og jeg kunne ikke nøye meg med dette. Jeg brukte fantasien.

Fantasien var større en verden. Alt var mulig bare jeg hadde fantasi nok. Men når jeg våknet

fra fantasien kunne jeg bli skuffet. Dette kunne ikke være den virkelige virkeligheten. Så oppdaget jeg at den såkalte virkeligheten var en konstruksjon. Den fantes ikke.

Jeg hadde min virkelighet, de andre sine. Men virkeligheten i seg selv fantes ikke. Om jeg forsøkte å leve den ikkeværende virkeligheten gikk jeg vill.

Da husket jeg sansene mine. Gjennom dem kunne jeg finne tilbake til min egen virkelighet. I yrkeslivet kom jeg i kontakt med naturvitenskapelig forskning. Med instrumenter, med måling, med beregning, med teorier. Jeg fant en ny verden. En fantastisk verden. En verden som ganske ofte likevel ikke kunne holde mål med det jeg opplevde selv. Jeg kunne gå vill også der.

Igjen husket jeg sansene mine. Med dem fant jeg tilbake til min egen verden.

Etter hvert oppdaget jeg noe jeg først ikke forsto. Når jeg sa visse setninger fikk jeg svar som ikke var hjemme i samme virkeligheten som mine setninger og likevel forstod vi hverandre. Det måtte være noe bak setningene. Eller mellom setningene. Men hva var dette?

BILDENE

Jeg hadde hørt mange historier. Far hadde fortalt historier hver kveld før jeg sovnet. Det var ting han fant opp ved å fortelle dem. Fra disse historiene og fra alle bøker jeg hadde lest (og det var nesten uendelig mange for biblioteket i byen var stort) ble det skapt bilder. Bilder som gjenspeilet både det jeg hadde opplevd selv og det jeg hadde hørt fra andre. Bilder som sto i en stor sammenheng.

Den slags bilder kom også i drømmene.

Jeg oppdaget drømmene var som et annen virkelighetsplan med forbindelse til hverdagsbevisstheten og samtidig til noe jeg ikke visste hva som det var. Så hørte jeg at dette ukjente var mytologiens verden.

SANNHETEN

Så ble jeg oppmerksom på et nytt fenomen:

Med sansene mine fant jeg min virkelighet. De andre gjorde det samme. Virkelighetene var forskjellige. Og likevel var det noe som fantes hos alle på en nesten identisk måte.

Det var noe vi ikke hadde lært oss. Det var et samsvar som fantes uten opplæring. Det var der allerede før opplæringen.

Redundanse kalles dette med et vitenskapelig ord. Bokstavelig sett: en bølge som vender tilbake. Oversettelsen er "overflow". Men det gjelder bare i IT-bransjen. Når du sender en informasjon som allerede er der du sender den synes informatikk-spesialistene at det oppstår overflod.

I livet er det annerledes. Hvis bølgen vender tilbake oppstår harmoni. Hver gang du får en informasjon i deg som finnes også i andre på samme måte vet du at du nettopp har funnet en sannhet. Du får samsvar, harmoni, musikk.

Det er noe vi har fått i arv. Noe vi ikke må lære oss. Noe som er uavhengig fra alle teorier. Noe som ikke kan eller trenges å måles. Noe som dukker bare opp ved å sammenligne personlige erfaringer.

Dette er en slags sannhet som du kan se om du vil se den.

Med denne sannheten fant jeg endelig en kompass på livsstien min.

Walter Bøhny